

Mor Danmark skal skilles

Af Asger Aamund, kommentar. Berlingske, 18.juli 2009

Vi er endt som en dybt splittet nation, fordi vore politikere mangler mod og ansvarsfølelse. Skilsmissen mellem befolkningsgrupperne er blevet en kendsgerning, fordi politikerne intet har gjort for at samle vælgerne om den enkle sandhed: uden velstand ingen velfærd. Ingen velstand uden reformer.

Mor Danmark skal skilles. Lige på midten som en lynlås, der trækkes ned gennem en gammel mørnet uldtrøje. Op gennem vores nyere historie er der naturligvis meget, vi har været uenige om: NATO, Vietnam, atomenergi, Storebæltsbroen, prins Henrik og Kyllingen fra Tølløse. Men Gud, Konge og Fædreland har jo i sin mest liberale og rummelige form alligevel holdt sammen på det nationale fællesskab. Sådan er det ikke mere.

Gud er blevet til en individuel, personligt designet sag, kongeskibet er sprunget læk og synker lige så stille, og fædrelandet er blevet kikset undtaget for dem, der dør for det i Afghanistan. Men det er værre endnu. Velfærdssamfundet er tippet over og har mistet sit mål, sin kurs, sin moral. Velfærdsideens oprindelige arkitekter med Thorvald Stauning i spidsen så for sig et fremtidigt samfund, hvor 80 procent af befolkningen var i arbejde (de stærke skuldre), og som sørgede for, at de 20 procent gamle, svage og fattige (de svage skuldre) fik en anstændig tilværelse uden afsavn og nød. Hvis Stauning var stået op fra graven og kunne se, hvad det danske velfærdssystem havde udviklet sig til, ville han gå i chok og falde død om en gang til.

I dag udgør de svage skuldre mere end halvdelen af alle stemmeberettigede danskere. Dette betyder, at de, der er uden for arbejdsmarkedet, uhæmmet kan stemme sig til de penge, der tilhører dem, som arbejder. Vi er fire millioner vælgere. Heraf er godt en million pensionister, og godt en million i den arbejdsdygtige alder er på bistand i form af dagpenge, kontanthjælp, kommunal aktivering, orlovsydelselser og andre eksotiske støtteordninger. SU og børnebidrag er ikke medregnet.

Denne udvikling fortsætter og accelererer. I 2020 er vi to millioner danskere over 60 år og stadig en million arbejdsduelige på støtten, altså en vælgerbefolkning, hvor 75 procent står uden for arbejdsmarkedet. Vi er hurtigt på vej mod et adskilt samfund, der er domineret af skattenydere, der holder skatteyderne som økonomiske gidsler. Skattenynderne vil altid være de fleste og bestemmer, hvem der skal være statsminister i Danmark.

Vi er på vej ind i et smilende og venligt DDR, et altomfattende omsorgssamfund, hvor mindretallet af skaffedyr er styret af flertallet af klienter, og hvor den politiske magt tilfalder det parti, der tilbyder klienterne det pureste guld og de grønne skove.

I klient-Danmark har man udviklet andre adfærdsnormer end dem, man ser i det arbejdende Danmark. Klienterne vil gerne have friheden til at bestemme over deres eget liv, men ikke ansvaret for det: Når det går os godt, er det vores egen fortjeneste. Når det går os dårligt, er det samfundets ansvar. Det er kommunens skyld, at min søn er blevet AK 81'er. Jeg kan ikke styre min umulige datter, fordi skolen har svigtet sit opdragelsesansvar. Min økonomi er brudt sammen, fordi banken har lokket mig ud i et overforbrug.

Danmark er blevet et matriarkat, domineret af kvindelige omsorgsværdier. Det, ikke alle kan få, skal ingen få. De beskyttende hønemorværdier behersker den offentlige sektor og den politiske kamp, der har gjort kvinder til mænd og mænd til skrællinger.

Det rummelige, gemytlige Danmark er blevet uforsonligt og hadsk. De, der læser Jyllands-Posten, er glade og stolte over at være danske (muhammed-krisen, Irak og Afghanistan). De, der læser Politiken skammer sig over at være danske (muhammed-krisen, Irak og Afghanistan).

Fimbulvinteren har sænket sig over Christiansborg, hvor der indsamles edder og galde til det endelige opgør om ansvaret for velfærdsstatens Untergang.

Vi er endt som en dybt splittet nation, fordi vore politikere mangler mod og ansvarsfølelse. Skilsmissen mellem befolkningsgrupperne er blevet en kendsgerning, fordi politikerne intet har gjort for at samle vælgerne om den enkle sandhed: uden velstand ingen velfærd. Ingen velstand uden reformer. Men når politikerne er bange for klientsamfundet, der ikke vil have reformer, men derimod mere brød i skabet her og nu, så bliver reformerne kulet ned i samme grav som ansvar, vision og handlekraft. I stedet har den borgerlige regering desperat klynget sig til magten og oppositionen lige så desperat kæmpet for at genvinde den gennem en grænseløs bestikkelse af det flertal af klientvælgere, der bestemmer, hvem der skal være statsminister i Danmark.

Dansk politik er nu endt i en permanent valgkamp, et evigt hundeslagsmål ikke om Danmarks fremtid, men om det, der snart gør os til fortid, nemlig fordelingspolitikken som nøglen til magten for magtens skyld. Men tør man ikke skabe en fremtid, hvor vi fordeler rigdommen, kan man jo altid forsvare et samfund, hvor vi kommer til at fordele fattigdommen. Et samfund i fremadskridende krakelering og forfald: veje, jernbaner, kloaker, politi, vagtlæger, alt med ridser i lakken og buler i blikspanden. Trylleordene, der skal få os til at acceptere elendighederne, hedder »sammenhængskraften« og »kampen mod uligheden«, som er spin-speak for det, det virkelig drejer sig om: kampen for retten til misundelse og brødnid, begge dominerende træk i den danske nationalkarakter. Til trods for, at klassekampen nu raser mellem arbejds-Danmark og klient-Danmark, har både regering og opposition forskanset sig i Jurassic Park, hvor »sammenhængskraften« skaber harmoni og solidaritet, en slags politisk alsang, hvor hele Danmark med hinanden i hænderne synger for fællesskabet og imod uligheden.

Er der en vej ud af denne døds-kult? Tja, for nogle er der. For andre ikke. I takt med økonomiens globalisering har Danmark jo fået hul i bunden, således at virksomheder og kompetente danskere kan sive ud til samfund, der arbejder på at få en fremtid.

Om ti år har vi to millioner pensionister og yderligere én million på overførselsindkomst, der får hårdt brug for en anstændig finansiering af deres tilværelse. Der er nok bare ingen til at betale regningen. Men pyt med det. Vi har jo leveret både sammenhængskraften og en knusende sejr over uligheden.